

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.028 van 5 december 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.
1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 6 juni 2007, verklaart er zich op de volgende dag vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 22 september 2008, verstuurd op 24 september 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Afghanistan. U verklaarde te zijn geboren in het district Qarghayi in Laghman. U verklaarde als chauffeur te hebben gewerkt voor het Departement van Cultuur en Informatie in Jalalabad. Twee broers van u waren militairen in het Afghaanse leger. De Taliban zou reeds verschillende

malen tegenover uw familie bedreigingen hebben geuit. Op 29 hamal 1386 (Westerse kalender: 18 april 2007) zou uw vader u hebben opgebeld in Jalalabad. U kreeg te horen dat de Taliban uw familie had aangevallen en dat ze twee broers vermoordde. Uw vader raadde u aan te vluchten. U reisde op 30 hamal 1386 (Westerse kalender: 19 april 2007) naar Pakistan. U contacteerde daar een smokkelaar en die zou uw reis naar België hebben geregeld, via Dubai en Nederland. U vroeg op 7 juni 2007 asiel aan bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw identiteitskaart neer, evenals een identiteitskaart van uw vader en uw moeder. U legde eveneens een attest voor dat uw beroep als chauffeur zou staven. U voegde ook een attest toe van de rechtbank waar uw familie zou hebben verbleven en een attest dat het incident bij uw familie zou bevestigen. U legde ten slotte een poststuk voor en artikelen die de situatie in Afghanistan zouden staven.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:
  - verzoekers verklaringen over zijn functie als chauffeur zijn intern tegenstrijdig, komen niet overeen met zijn documenten en evenmin met objectieve informatie waarover de Commissaris-generaal beschikt;
  - bijgevolg maakt hij niet aannemelijk over het risicoprofiel van medewerker van de overheid te beschikken, waardoor zijn vrees onaannemelijk wordt;
  - verzoeker is niet afkomstig uit een door willekeurig geweld geteisterd gebied, waardoor hem evenmin de subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

2. Over de gegrondheid van de zaak.

1. In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet evenals van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur. Hij betwist het belang en de relevantie van de zogenaamde tegenstrijdigheden die hem verweten worden en stelt in dit verband uitdrukkelijk dat hij steeds verklaarde slechts één maand als chauffeur gewerkt te hebben. Hij houdt vol als chauffeur gewerkt te hebben, waardoor hij en zijn familie een door het UNHCR erkend risicoprofiel zouden hebben. De Commissaris-generaal miskende door zijn overdreven belangstelling voor zijn chauffeurswerk de andere relevante elementen van het asielrelaas, voornamelijk de moord op zijn twee broers door de Taliban in zijn thuisprovincie Laghman. Hierdoor schendt de Commissaris-generaal zowel de motiveringsverplichting als het redelijkheidsbeginsel.
2. Verzoekers verklaringen over zijn werkzaamheden als chauffeur en bijhorend risicoprofiel werden door de Commissaris-generaal onwaarachtig bevonden op basis van verschillende argumenten. Er werden immers tegenstrijdigheden vastgesteld tussen zijn verklaringen zelf (aantal chauffeurs), tussen zijn verklaringen en objectieve informatie (namen en aantal), en tussen zijn verklaringen en een document dat hij neerlegde (naam van het ministerie waarvoor hij beweerdelijk werkte). De Raad stelt vast dat de tegenstrijdigheden duidelijk blijken uit het administratieve dossier. De door verzoeker voorgehouden functie van chauffeur bij het departement van cultuur en informatie behoort tot de kern van diens asielrelaas en verschaft hem bovendien een risicoprofiel. Aangezien het de kern van verzoekers relaas betreft kan verwacht

worden dat verzoeker daaromtrent plausibele en eenduidige informatie verstrekt. Door zijn tegenstrijdige en niet met de werkelijkheid overeenstemmende verklaringen is verzoekers beweerde functie als chauffeur bij het ministerie van cultuur en informatie van Jalalabad ongeloofwaardig waardoor er evenmin kan worden aangenomen dat hij als medewerker van de overheid gevisieerd wordt door anti-regeringselementen.

Verzoeker betoogt dat de Commissaris-generaal overdreven belang hechtte aan zijn verklaringen betreffende zijn werk, en daarmee voorbijging aan zijn verklaring betreffende de moord op zijn broers, die in de bestreden beslissing overigens niet betwist wordt. De Raad wenst te dezen op te merken dat, om het voordeel van de twijfel te verkrijgen, de verklaringen van verzoeker *in zijn geheel* plausibel en geloofwaardig moeten zijn. De vaststelling dat zijn verklaringen betreffende de moord op zijn broers niet expliciet betwist worden in de bestreden beslissing, betekent niet dat deze als een vaststaand feit aanvaard wordt. De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Het voordeel van de twijfel kan immers slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De verklaringen van verzoeker met betrekking tot de kern van zijn relaas worden ernstig ondermijnd door zowel interne als externe tegenstrijdigheden, waardoor het voordeel van de twijfel niet kan worden toegekend.

3. Verzoeker wijst op de vele documenten die hij neerlegde, ondanks het feit dat materieel bewijs in wezen niet vereist is voor de toekenning van de Vluchtelingenstatus (punt 196 van de Proceduregids). De documenten zouden nochtans zijn werkzaamheden bewijzen, evenals het feit dat er onderzoek gevoerd wordt naar zijn problemen.
4. De verklaringen op zich kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (HATHAWAY, J.C., *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Voorwaarde is dus dat verzoekers verklaringen geloofwaardig zijn, quod non. Documenten hebben in deze enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

De nieuwe documenten die verzoeker bij zijn verzoekschrift bijvoegt betreffen algemene rapporten (Nederlands ambtsbericht en Belgisch reisadvies). Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.
1. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de materiële motiveringsverplichting als beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 1 en 2 van de wet van 29 juli 1991, evenals een schending van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij wijst op het advies van het UNHCR dd. 6 oktober 2008 om bescherming te verlenen aan asielzoekers afkomstig uit zijn district.

2.2.2. De Raad stelt vast dat uit informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt dat diverse rapporten wijzen op het toenemende geweld tussen opstandelingen en overheids- en coalitietroepen, zelfmoordaanslagen, intimidatie van de bevolking, gedwongen rekrutering en ongedifferentieerde acties door lokale commandanten in Afghanistan. De Raad steunt zich voor de analyse van het veiligheidsrisico per district op de adviezen die van het UNHCR uitgaan. Het UNHCR is, met zijn fysieke aanwezigheid in alle delen van Afghanistan en zijn uitgebreide netwerk aan contacten, immers het best geplaatst om advies te verlenen over de noodzaak aan subsidiaire bescherming. Deze adviezen worden regelmatig bijgewerkt naarmate de toestand verbetert dan wel verslechtert. Het UNHCR heeft in het document "Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection" lijsten opgesteld met betrekking tot de veiligheidssituatie per provincie en district aan de hand van zeer specifieke criteria. UNHCR stelt dat als één of meerdere van deze criteria gedurende de laatste maanden in het betrokken gebied werden gerapporteerd er dan bijkomende bescherming zou moeten verleend worden aan personen die van daar afkomstig zijn. Deze lijsten kunnen dan ook beschouwd worden als een objectieve leidraad bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker is afkomstig uit het district Qarghayi in de provincie Laghman; dit district komt voor op de lijst van locaties waar de veiligheidssituatie zorgwekkend is (update van 6 oktober 2008). Het UNHCR is de mening toegedaan dat een vestigingsalternatief binnen Afghanistan moeilijk ligt, gelet op het feit dat de traditionele en uitgebreide familie alsook de gemeenschapsbanden van clan en stam er de belangrijkste beschermingsmechanismen vormen voor het individu. Verzoeker loopt dan ook een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de wet van 15 december 1980 in geval van een terugkeer naar Afghanistan. Uit de verweernota van 20 oktober 2008 blijkt dat verwerende partij geen bezwaar heeft tegen de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 5 december 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER,   wnd. voorzitter,
   rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,   griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

A. VAN ISACKER.